

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΓΚΡΕΤΣΙΝ

ΠΡΙΝ θυγή από την πολυτελή καμπίνα της, η Μαλθίνα Φουζέρ έρριξε μιά τελευταία ματιά στον καθρέφτη. "Έπρεπε να το παραδεχτή και η ίδια! Η όμοιότης ήταν καταπληκτική. Άκόμα κι' ο τρυφερός φίλος της πριγκηπίσσης Γκρετσίν θα ξεγελιόταν μαζί της. Ναι, αυτή η όμοιότης ήταν κάτι το άνεξηγήτο. Ούτε δίδυμη αδελφή της να ήταν, δεν θα έμοιαζε τόσο της περιφημης πριγκηπίσσης Γκρετσίν, εκείνης της θαθύπλουτης χήρας που αναστάτωνε κάθε τόσο τους κοσμικούς κύκλους της Εύρώπης με τὰ έρωτικά σκάνδαλά της. Όλος ο καλός κόσμος ήξερε αυτή την θεότρελλη πριγκηπίσσα. Η έφημερίδες κάθε τόσο δημοσίευαν τή φωτογραφία της στις κούρσες, στις πλάζ, στα υπερωκεάνεια, στα έξπρες, στους άθλητικούς αγώνες. Ήταν πιό γνωστή και πιό δημοφιλής από μιά «γόησσα» του κινηματογράφου. Η αλήθεια όμως είνε ότι η Μαλθίνα Φουζέρ ήταν κάπως διαφορετική. Μά με ένα κατάλληλο θάψιμο τών μαλλιών, μ' ένα άριστοτεχνικό μακιγιάρισμα και με μισή δωδεκάδα πολυτελείς τουαλέττες, μπορούσε θαυμάσια να ξεγελάση όλο τον κόσμο και να περάση για πριγκηπίσσα Γκρετσίν. "Ετσι, εκεί κάτω πού πήγαινε, στις Ίνδιες, θα έκανε χρυσές δουλειές με τους Άγγλους λόρδους της Βομβάης και της Καλκούττας. Ποιός μπορούσε να φαντασθή ότι κάτω από αυτή την έκπληκτική μεταμφίεσι κρυβόταν μιά διεθνής λωποδύτρια, ή τυχοδιώκτρια Μαλθίνα Φουζέρ, πού είχε γίνει πειά τόσο ανεπιθύμητη στη Γαλλία;...

Τό υπερωκεάνειο ήταν κατάφωτο εκείνο τό θράδυ, στη μέση του σκοτεινού κι' άπέραντου ώκεανού. Η τροπική ζέστη έφερνε ένα γλυκό λάγγευμα κ' ή όρχήστρες στο μεγάλο σαλόνι μεθούσαν όλο τον κόσμο με τὰ τρελλά τραγούδια τους.

Η πριγκηπίσσα Γκρετσίν λοιπόν, δηλαδή ή Μαλθίνα, θυγήκε τέλος από την καμπίνα της και σε λίγο έκανε μιά έντυπωσιακή εμφάνισι στο σαλόνι του υπερωκεανείου. Ένας γενικός ψιθύρος θαυμασμού την έκανε για μιά στιγμή να τὰ χάση. Μά ο λόρδος

Όλλαντ, ο διευθυντής τών έξωτερικών υποθέσεων του Άντιβασιλέως τών Ίνδιών, ένας θαθύπλουτος και άσωτος άριστοκράτης, έσπευσε άμέσως να τής προσφέρη τό χέρι του.

Η πριγκηπίσσα Γκρετσίν — έτσι θα όνομάζουμε πλέον την τυχοδιώκτρια — χόρευε μαζί του δυό-τρεις φορές, έξασφάλισε μιά δεξίωσι προς τιμήν της στη θίλλα του λόρδου Όλλαντ, όταν θα έφταναν στη Βομβάη κ' ύστερα, ξεγλύστρησε με τρόπο και κατέφυγε σε μιά γωνία του μπάρ. Εκεί ήπιε δυό κοκτέιλς, πού τής έφεραν ένα παράξενο κέφι κι' έπειτα ένοιωσε την ανάγκη να θυγή λίγο στην γέφυρα για να αναπνεύση τον καθαρό άέρα του ώκεανού. Μέσα στο σαλόνι ή άτμόσφαιρα ήταν άποπνικτική. Μά καθώς έβγαινε στη γέφυρα, θρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' έναν ώμορφο άνδρα. Την ίδια στιγμή ή θεντάλια της από φτερά στρουθοκαμήλου γλύστρησε από τό χέρι της και κύλησε μπροστά στα πόδια του. Εκείνος έσκυψε, σαστισμένος, την πήρε από κάτω και τής την έδωσε μ' ένα χειροφίλημα.

— Πριγκηπίσσα, τής ειπε μ' ένα χαμόγελο, δεν ήλπίζα ποτέ ότι θα με βοηθούσε τόσο πολύ ή τύχη... Από την πρώτη ματιά πού σας έρριξα, κατάλαβα πώς είσαστε έσείς! Η πριγκηπίσσα Γκρετσίν! Σας έχω θαυμάσει τόσες φορές στις κούρσες του Λονσάν και του Έψομ!... Επιτρέψτε μου να σας πω τ' όνομά μου: Ραούλ Σερβιέ...

— Είσαστε πάρα πολύ καλός, κύριε Σερβιέ... του άπάντησε με τή σαγηνευτική φωνή της ή ψευτοπριγκηπίσσα. Πώς ξέ-

ρετε να κολακεύετε τις γυναίκες!...

— "Ω, όχι, είνε ή αλήθεια! διαμαρτυρήθηκε ο Ραούλ Σερβιέ. Στο σπίτι μου έχω ένα σωρό φωτογραφίες σας σ' όλα τὰ μεγέθη. Πριγκηπίσσα, είσαστε για μένα ή ιδανική γυναίκα...

Εκείνη, μ' ένα πικρό χαμόγελο, του έδωσε πάλι τό χέρι της να τό φιλήση.

— Με συνοδεύετε λιγάκι στη γέφυρα; του ειπε.

Κι' άμέσως συλλογίσθηκε:

— Τί θα τον κάνω τώρα αυτόν τον ώμορφο άνδρα, πού μου κόβει έτσι ξαφνικά τό δρόμο; Μά την αλήθεια, αρχίζω να τον θρίσκω πάρα πολύ συμπαθητικό... Αυτές ώστόσο ή περιπέτειες είνε επικίνδυνες...

Από τή θάλασσα έρχόταν μιά δροσερή αύρα. Η πριγκηπίσσα Γκρετσίν άναψε ένα σιγαρέττο και στηρίχθηκε στην άκρη της γέφυρας.

Ο Ραούλ Σερβιέ, μεθυσμένος από την ώμορφιά της κι' από τό δυνατό άρωμα τής τουαλέττας της, τής μιλούσε διαρκώς μ' ένα λυρισμό πού τής άρεσε, γιατί την συγκινούσε.

— Πριγκηπίσσα, τής ειπε σε μιά στιγμή, είνε ένας χρόνος τώρα πού σας λατρεύω...

— Με λατρεύετε;... Πρέπει, άρά γε, να σας πιστέψω; Μά με γνωρίσατε έδω και λίγη ώρα...

— Αυτό δεν έχει σημασία. Δεν σας γνώρισα τώρα, σας συνάντησα άπλως. "Επειτα ή φωτογραφίες σας...

— "Ω, έκανε ή τυχοδιώκτρια, ταραγμένη λιγάκι, βλέπω καθαρά πώς αγαπάτε την πριγκηπίσσα Γκρετσίν κι' όχι τή γυναίκα!...

— Είνε τό ίδιο!... έκανε με πάθος ο Ραούλ Σερβιέ.

Εκείνη χαμογέλασε παράξενα. Αυτή ή περιπέτεια την ειχε ένθουσιάσει. Για πρώτη φορά στη ζωή της ένοιωθε πώς μπορούσε ν' αγαπήση έναν άνδρα κι' έβλεπε πώς τό αίσθημα αυτό την έκανε εύτυχισμένη.

— Αλήθεια, έκανε κυττάζοντας στα μάτια τον Ραούλ Σερβιέ, είσαστε βέβαιος ότι δεν αγαπάτε την κομική πριγκηπίσσα, άλλα τη γυναίκα;

— Μά βέβαια! Πώς μπορούσε να είνε άλλοιως! διαμαρτυρήθηκε πάλι εκείνος.

Η πριγκηπίσσα Γκρετσίν έκανε να του πη κάτι, μά δίστασε.

— Σας εύχαριστώ πολύ για τή συντροφιά σας... ψιθύρισε. Είνε άργά πειά...

Και δίχως να προσθήση τίποτε άλλο, πέρασε τή γέφυρα και κλειδώθηκε στην καμπίνα της.

Την άλλη ήμέρα ήταν άκεφη, μελαγχολική, στενοχωρημένη. Μά, — τί περιεργο! — όταν συνάντησε πάλι τον Ραούλ Σερβιέ, ένοιωσε άμέσως πώς γινόταν άλλη γυναίκα.

— Έχω να σας μιλήσω... τής ειπε ο Σερβιέ, κοκκινίζοντας. Σας συλλογίζόμουν όλη τή νύχτα!...

— Έλάτε να πιούμε ένα ποτηράκι πορτό στην καμπίνα μου... του πρότεινε ή πριγκηπίσσα.

Εκείνος τής φίλησε συγκινημένος τό χέρι. Η πολυτελής καμπίνα της ήταν εύρύχωρη σαν σαλόνι.

— Λοιπόν; Τί έχετε να μου πητε; τον ρώτησε.

— Σας λατρεύω! τής άπάντησε με ειλικρινή άπλότητα ο Σερβιέ.

— Άκούστε... ψιθύρισε τότε ή τυχοδιώκτρια, είσαστε βέβαιος ότι με αγαπάτε;...

— Σας λατρεύω!...

(Συνέχεια εις την σελίδα 55)

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΓΚΡΕΤΣΙΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

— Κι' αν ακόμη δεν ήμουν πριγκήπισσα, θά μ' αγαπούσατε τὸ ἴδιο;

— Θά σὰς ἀγαπούσα περισσότερο!...

— Αὐτὸ μὲ κάνει τόσο εὐτυχισμένη!... ψιθύρισε ἡ Μαλθίνα Φουζέρ.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Σερβιέ.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε θαυμάσια στὰ μάτια.

— Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε; τὸν ρώτησε.

— Μὰ βέβαια!

— Ἔ, λοιπόν, δὲν εἶμαι ἐκείνη πού νομίζετε.... Εἶμαι...

Κ' ἡ Μαλθίνα Φουζέρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι δακρυσμένη.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἕνας γκρούμ χτύπησε τὴν πόρτα κι' ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα στὸν Ραούλ Σερβιέ.

— Σὰς γύρευα παντοῦ... τοῦ εἶπε.

Ἐκείνη καθόταν μπροστὰ ἀπὸ τὸν κρυστάλλινο καθρέφτη τῆς τουαλέτας. Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ τηλεγράφημα κι' ἀπότομα χλώμιασε. Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, ἀνήσυχη κύτταξε τὸν καθρέφτη, ὅπως καθόταν κοντὰ του καὶ μ' ἕνα τρόμος στὴν καρδιά, διάβασε μέσα στὸ γυαλὶ τὸ κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος πού εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Ντέτεκτιβ Ραούλ Σερβιέ

ἐπὶ τῆς «Ἀκουϊτάνιας»,

Συλλάβετε τυχοδιώκτρια Μαλθίνα Φουζέρ, παρουσιάζομένην ὡς πριγκήπισσα Γκρετσίβ. Ομοιότης καταπληκτικῆ. Παραδώσατέ τὴν γαλλικὸν προξενεῖον Βομβῆς.

Ἄνρι Ρισάρ

Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας»

Ἡ ψευτοπριγκήπισσα μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε ὄρθια, ἄνοιξε τὴν τσάντα τῆς κι' ἔβγαλε ἕνα πιστόλι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ ὁ Ραούλ Σερβιέ τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι. Ἐπειτα, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, πήρε τὸ πιστόλι καὶ τὸ τηλεγράφημα καὶ τὰ πέταξε ἀπὸ τὸ ανοιχτὸ φινεστρίνι στὸν ὠκεανό...

Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, στήριξε τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος του. Κι' ἐκείνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ τρυφερότητα, βέβαιος πὼς θά ξανάρχιζε μαζί του, ἐκεῖ κάτω στὶς Ἰνδίες, μὴ καίνουργια ζωῆ.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ Ι...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 52)

Στὴ νεκρικὴ σιωπῆ πού ἀπλωνότανε, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ὁ ἦχος θημάτων ἦταν ὁ δεῦτερος Ἀρχιερέας, πού ἔφτασε τρέχοντας.

Ὁ Ὁσῶρος ἀπλωσε τὸ χέρι του.

— Θαῦμα! φώναξε ὁ Ἀρχιερέας. Ὁ μέγας Ραμσῆς ἔγινε καλὰ σηκώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ στῶμα του, σὰ νεὸς εἴκοσι χρόνων καὶ τὴν αὐγὴ διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν νὰ ἔγῃ κινήσι. Καὶ προσκαλεῖ καὶ σένα, ὦ Ὁσῶρε, νὰ πᾶς μαζί του γιὰ νὰ σοῦ δείξη τὴν εὐνοιά του. Μὰ δὲν ἀπαντᾶς, ὦ Ὁσῶρε, ρώτησε ἀπορῶντας ὁ Ἀρχιερέας.

— Δὲ βλέπεις πού πέθανε! ψιθύρισε ὁ σοφὸς γιατρός τοῦ Καρνάκ.

Ἴδετε τώρα πόσο μάταια εἶνε τ' ἀνθρώπινα ὄνειρα μπρὸς στὶς βουλὰς τοῦ Παντοδυνάμου πού τὶς χαράζει μὲ γράμματα ἀπὸ φωτιά ἀπάνω στοὺς οὐρανούς.

ΜΠΟΛΕΣΛΑΒ ΠΡΟΥΣ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 9)

του, τὸ ἔκρυψε γρήγορα κάτω ἀπὸ μὴ ἑφημερίδα, μόλις εἶδε τὸν Μαλθῶ νὰ παρουσιάζεται ἀπότομα μπροστὰ του.

— Ἐσὺ ἐδῶ; τοῦ εἶπε κατάπληκτος.

— Ἀγαπητέ μου Νταρράς, τοῦ ἀπάντησε ὁ πιανίστας, ναί, ἐγὼ εἶμαι...

Καὶ πλησιάζοντας μὲ τρόπο πῆρε τὸ πιστόλι στὰ χέρια του. Ἐπειτα, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἔξακολούθησε:

— Καταλαβαίνω, καλέ μου φίλε, ὅτι στὴ θέσι πού βρίσκεσαι τώρα δὲν ἔχεις τὴ δύναμι νὰ σκοτωθῆς... Κι' ὡστόσο θέλεις νὰ σώσης τὴν τιμὴ σου! Ἄ, Νταρράς, πέρυσι τέτοιον καιρὸ, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωῆ... Σήμερα εἶνε ἡ σειρά μου

ΤΑ ΜΑΓΚΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

Θὰ κατέβω στοῦ Τσελέπη μέσ' τὸν Πειραιᾶ καὶ θ' ἀνάψω φῖνο γλέντι σ' ὅλη τὴ μαγκ μὲ ζουρνάδες, μὲ νταούλια καὶ καλὸ κρασί κι' ὠμορφα κορίτσια θέλω νὰ γλεντῶ μαζί.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

ΕΜΑΘΑ ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΣΑΙ

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι, ἔ ρέ καιμὸς, τὴν Κυριακὴ στὰ Λιόσια καὶ παίρνεις ἄντρα πλούσιο, καλὸ μικρὸ, μὲ λίρες καὶ μὲ γρούσια.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Γι' αὐτὸ ἀπόψε, ζούζια μου, θέλω ν' ἀνταμωθοῦμε ἐγὼ, ἐσὺ κ' ἡ μάνα σου ἢ μάγισσα γιὰ νὰ λογαριαστοῦμε.

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι ρέ βάσανο καὶ παίρνεις ἄλλο ἄντρα, πούχει ὄνο σπίτι διπλάτα καὶ μὴ μεγάλη μάντρα

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μ' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου πολὺ θά μετανιώσῃ καὶ τὴ ζημιὰ πού μοῦκανε ἢ μάγισσα αὐτὴ, θά τὴν πληρῶσῃ.

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι, ἔ ρέ, φωτιὲς μὰ ξέρεις τί θά κάνω; θά σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ μὲ μαχαριὲς κ' ὕστερα ἄς πεθάνω.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Κι' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου κ.λ.π.

***

Νὰ κι' ἕνα ὄραϊο, ὄραιότατο μάλιστα στὴ μουσικὴ του, «χασάπικο», τοῦ ὁποῖου δυστυχῶς ἀγνοοῦμε τὸν ποιητὴ καὶ συνθέτη καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε πολὺ «ἄ ν θ ὀ γ κ» στοὺς κρεμπέτικους κύκλους:

Κάποτε ἤμουνα κι' ἐγὼ
παιδί, ἀπὸ τὰ φῖνα
καὶ ἡ καρδιά μου πόναγε
γιὰ μὴ σφοδρὴ τσαχλίνα.

Ὅταν τὴν καιρὰ μαζί
ὁ κόσμος μὲ κτυποῦσε,
μ' αὐτὴ μου τὴν κοπάναγε
καὶ μ' ἄλλους ἐγλεντοῦσε.

Καὶ ἀπὸ τότε πειὰ κι' ἐγὼ
καμμία δὲν γουστάρω,
τὸ τσιγαράκι μου κρατᾶ
καὶ ἀργιὲ φομαῖρω...

Τὰ τραγούδια αὐτὰ κυκλοφοροῦν καὶ εἰς τευχίδια, σε χιλιάδες ἀντιτύπων. Γιατί ὄχι; Ἐχει καὶ ὁ λαὸς τὴν ποιησὶ του.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

νὰ σώσω τὴν τιμὴ σου...

Καὶ μὲ μὴ γρήγορη κίνησι, πιστόλισε τὸν τραπεζίτη. Ὁ Νταρράς μ' ἕνα μισόσβυστο «εὐχαριστῶ» σωριάσθηκε αἰμόφυρτος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Μαλθῶ, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, τὸν κύτταξε σὰν τρελλός. Ἐπειτα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη μὲ παράπονο:

— Φίλε μου, μοναδικέ μου φίλε...

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ, μὲ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, εἶχαν μπῆ κιόλας στὸ γραφεῖο. Καὶ μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ συγκινητικὴ σκηνή, πίστεψαν ὅτι ὁ τραπεζίτης Ἄνρι Νταρράς εἶχε αὐτοκτονήσει...

ΠΙΕΡ ΖΑΝΝΕΡΕ